

REPUBLIKA HRVATSKA
Trgovački sud u Zagrebu
Amruševa 2/II

99. P-1695/14

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu po sucu pojedincu Goranu Iskri u pravnoj stvari tužitelja M-PROFIL d.o.o. u stečaju, Zabok, Prilaz dr. F. Tuđmana 11, OIB: 02586214731, kojeg zastupa punomoćnik Krešimir Kiš, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Ilić, Orehovec & Partneri d.o.o. iz Zagreba, Smičiklasova 18, protiv tuženika PET-PROM d.o.o., Zagreb, Vrtini put 5, OIB: 67247311476, kojeg zastupa punomoćnik Hrvoje Toš, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Borić & Toš d.o.o. iz Zagreba, Radnička cesta 34, radi pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika, nakon javne glavne rasprave zaključene 15. ožujka 2016. u prisutnosti punomoćnika tužitelja Krešimira Kiša i punomoćnika tuženika Hrvoja Toša, s danom objave 31. ožujka 2016.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev koji glasi:

„1. Utvrđuje se da je bez pravnog učinka prema stečajnoj masi Ugovor o cesiji, sklopljen između tužitelja, trgovačkog društva M-PROFIL d.o.o., u stečaju, sa sjedištem u Zaboku, Prilaz dr. F. Tuđmana 11, upisano u Sudski registar Trgovačkog suda u Zagrebu pod MBS: 080000127, OIB: 02586214731, te tuženika trgovačkog društva PET-PROM d.o.o. sa sjedištem u Zagrebu (Grad Zagreb), Vrtini put 5, upisano u Sudski registar Trgovačkog suda u Zagrebu pod MBS: 080075153, OIB: 67247311476, kao cesionara, od dana 03. siječnja 2012.“

2. Utvrđuje se da ne postoji pravo tuženika, trgovačkog društva PET-PROM d.o.o. sa sjedištem u Zagrebu (Grad Zagreb), Vrtini put 5, upisano u Sudski registar Trgovačkog suda u Zagrebu pod MBS: 080075153, OIB: 67247311476 na naplatu imovinske koristi temeljem Ugovora o cesiji od dana 03. siječnja 2012. godine u iznosu od 1.088.000,00 kn.“

II. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev koji glasi:

„Ugovor o cesiji, sklopljen između tužitelja, trgovačkog društva M-PROFIL d.o.o., u stečaju, sa sjedištem u Zaboku, Prilaz dr. F. Tuđmana 11, upisano u Sudski registar Trgovačkog suda u Zagrebu pod MBS: 080000127, OIB: 02586214731, te tuženika trgovačkog društva PET-PROM d.o.o. sa sjedištem u Zagrebu (Grad Zagreb), Vrtini put 5, upisano u Sudski registar Trgovačkog suda u Zagrebu pod MBS: 080075153, OIB: 67247311476, kao cesionara, od dana 03. siječnja 2012., ništetan.“

III. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu parničnih troškova u iznosu od 107.800,00 kn, kao neosnovan.

IV. Nalaže se tužitelju M-PROFIL d.o.o. naknaditi tuženiku PET-PROM d.o.o. parnične troškove u iznosu od 48.225,00 kn u roku od 8 dana.

V. Odbija se zahtjev tuženika za naknadu parničnih troškova za iznos od 13.600,00 kn, kao neosnovan.

Obrazloženje

Tužitelj je podnio tužbu 8. srpnja 2014. radi pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika – ugovora o cesiji sklopljenog između stranaka. U tužbi je naveo da je 3. siječnja 2012. između tužitelja, kao cedenta i tuženika kao cesionara sklopljen ugovor o cesiji kojim je određeno da tuženik namiruje svoju tražbinu koju ima prema tužitelju u visini ustupljene tražbine, u trenutku kada ustupljena tražbina bude namirena od društva TŽV Gredelj d.o.o. kao cesusa. Tražbina je ustupljena u iznosu od 1.088.000,00 kn. Stečajni postupak nad tužiteljem otvoren je 9. srpnja 2012., a tužitelj je u vrijeme poduzimanja pravne radnje bio nesposoban za plaćanje. Tuženik je imao pravo na namirenje tražbine isplatom u novcu, a tražbina je namirena ugovorom o preuzimanju duga koji je sklopljen nakon podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka, radi se o inkongruentnoj pravnoj radnji. Alternativno postavljenim tužbenim zahtjevom traži utvrđenje ništetnosti navedenog ugovora o cesiji navodeći da je sklopljen za vrijeme dok je tužitelj bio nesposoban za plaćanje.

Tuženik je u odgovoru na tužbu priznao činjenicu da je sklopljen ugovor o cesiji radi ustupa potraživanja koje je tužitelja imao prema TŽV Gredelj d.o.o. Tuženik je s tužiteljem bio u poslovnom odnosu puno ranije od dana otvaranja stečajnog postupka i nije postojala nikakva namjera da se tuženika dovede u povoljniji položaj od ostalih vjerovnika. Oспорava da je tužitelj bio nesposoban za plaćanje u vrijeme sklapanja ugovora.

U dokaznom postupku sud je pročitao rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu, St-338/12 od 9. srpnja 2012. (list 6-8 spisa), zaključak Trgovačkog suda u Zagrebu, St-338/12 od 7. srpnja 2014. (list 9-10 spisa), bonitetno izvješće (list 18-20 spisa), karticu kupca (list 27-28 spisa), očevidnik o danima insolventnosti (list 29-31 spisa), nalaz i mišljenje Ksenije Špoljarić (list 32-60 spisa), prijedlog za otvaranje stečajnog postupka (list 70 spisa), izvod otvorenih računa (list 71-73 spisa), potvrdu Zagrebačke banke d.d. (list 74 spisa), zapisnik s ročišta radi izjašnjenja o prijedlogu za otvaranje stečajnog postupka (list 75-76 spisa), zapisnik s ročišta radi rasprave i odluke o načinu otvaranja stečajnog postupka (list 77 spisa), popis predmeta stečajne mase (list 78-80 spisa), pregled imovine i obveza (list 81 spisa), saslušan je svjedok Zdravko Valec (list 83 spisa), zastupnica tužitelja Alma Klepac (list 83-84 spisa) i zastupnik tuženika Ivan Presečan (list 87-88 spisa), pregledana je snimka iz medija.

Sve izvedene dokaze sud je ocijenio primjenom odredbe čl. 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11 i 25/13 – dalje: ZPP), te je utvrdio da je tužbeni zahtjev neosnovan.

Predmet spora je zahtjev tužitelja za pobijanje pravne radnje stečajnog dužnika – ugovora o cesiji sklopljenog 3. siječnja 2012.

Iz zaključka Trgovačkog suda u Zagrebu, St-338/12 od 7. srpnja 2014. proizlazi da je sukladno odredbi čl. 141. st. 4. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 187/04, 82/06, 116/10 i 25/12 – dalje: SZ) stečajni sudac dao odobrenje stečajnom upravitelju za podnošenje tužbe za pobijanje pravnih radnji, i to predmetnog ugovora o cesiji. Nije sporno da je stečajni postupak nad tužiteljem otvoren 9. srpnja 2012. pa je tužba podnesena u roku iz čl. 141. st. 2. SZ-a.

Između stranaka u tijeku postupka nije sporno da su tužitelj kao cedent i tuženik kao cesionar sklopili ugovor o cesiji 31. siječnja 2012. kojim je tužitelj ustupio tuženiku tražbinu prema TŽV Gredelj d.o.o. u iznosu od 1.088.000,00 kn radi naplate potraživanja tuženika prema tužitelju u istom iznosu, koja tražbina se namiruje u trenutku kada tuženik naplati ustupljenu tražbinu.

Dakle, stranke su sklopile ugovor o ustupu potraživanja u smislu odredbe čl. 80. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05 i 41/08 – dalje: ZOO) kojim je tužitelj prenio na tuženika svoju tražbinu prema TŽV Gredelj d.o.o.

Člankom 88. ZOO-a propisani su posebni slučajevi ustupanja tražbine, i to ustupanje umjesto ispunjenja i ustupanje radi ispunjenja. Prema odredbi čl. 88. st. 1. ZOO-a kad dužnik umjesto ispunjenja svoje obveze ustupi vjerovniku svoju tražbinu ili jedan njezin dio, sklapanjem ugovora o ustupanju dužnikova obveza se gasi do iznosa ustupljene tražbine. Ali kad dužnik ustupi svome vjerovniku svoju tražbinu samo radi ispunjenja, njegova se obveza gasi, odnosno smanjuje tek kad vjerovnik naplati ustupljenu tražbinu (čl. 88. st. 2. ZOO). Nije sporno da su stranke sklopile ugovor o ustupanju tražbine radi ispunjenja kod kojeg obveza dužnika (tužitelja) prestaje tek kad vjerovnik (tuženik) naplati tražbinu koja mu je prenesena.

Člankom 127. SZ-a propisano je da pravne radnje poduzete prije otvaranja stečajnoga postupka kojima se remeti ujednačeno namirenje stečajnih vjerovnika (oštećenje vjerovnika), odnosno kojima se pojedini stečajni vjerovnici stavljaju u povoljniji položaj (pogodovanje vjerovnika), stečajni upravitelj u ime stečajnoga dužnika i stečajni vjerovnici mogu pobijati u skladu s odredbama toga Zakona. Navedenom odredbom propisane su opće pretpostavke za pobijanje pravnih radnji koje moraju biti ispunjene neovisno o kojoj se vrsti poboynih pravnih radnji radilo, a koje pretpostavke mora dokazati tužitelj. Te pretpostavke su da je otvoren stečajni postupak; da je prije otvaranja stečajnog postupka poduzeta pravna radnja koja može biti predmetom pobijanja; da je radnja dovela do oštećenja ili pogodovanja vjerovnika i da se krajnji rezultat pobijanja mora očitovati u povećanju mogućnosti namirenja stečajnih vjerovnika.

Nije sporno da je stečajni postupak nad tužiteljem otvoren 9. srpnja 2012., dok je pravna radnja poduzeta 3. siječnja 2012. pa su prve dvije od navedenih općih pretpostavki ispunjenje.

Na temelju pregleda imovine i obveza tužitelja i popisa predmeta stečajne mase koje je sačinila stečajna upraviteljica tužitelja Alma Klepac u stečajnom postupku koji se vodi nad tužiteljem pod brojem St-338/12 sud je utvrdio da ukupna tržišna vrijednost stečajne mase tužitelja iznosi 77.282.634,13 kn, od čega je vrijednost nekretnina 66.172.134,13 kn, vrijednost pokretnina 5.000,00 kn i vrijednost potraživanja 11.105.500,00 kn, dok ukupan iznos utvrđenih tražbina stečajnih vjerovnika iznosi 203.705.235,21 kn, a tražbine pokrivenne različnim pravima iznose 94.108.103,65 kn. Sud je utvrdio vrijednost stečajne mase i iznos tražbina stečajnih i različnih vjerovnika na temelju ovih isprava jer ih tuženik nije osporavao nakon što su mu dostavljene. Prema tome, iz navedenih isprava vidljivo je da stečajna masa nije dostatna za namirenje svih tražbina stečajnih vjerovnika s obzirom da iznos utvrđenih tražbina vjerovnika višestruko nadmašuje vrijednost stečajne mase.

Tužitelj tijekom postupka u smislu odredbe čl. 219. st. 1. ZPP-a niti ne tvrdi da je tuženik naplatio preneseno potraživanje od TŽV Gredelj d.o.o. pa stoga u smislu odredbe čl.

88. st. 2. ZOO-a nije prestalo niti potraživanje tuženika prema tužitelju. Međutim, tuženik je sklapanjem pobijanih ugovora, za razliku od ostalih stečajnih vjerovnika, stekao pravo namiriti svoju tražbinu prema tužitelju od društva TŽV Gredelj d.o.o. zbog čega je pobijanim ugovorima došlo do pogodovanja tuženiku jer na temelju njih stekao tražbinu prema TŽV Gredelj d.o.o., koju može ostvariti i na taj način naplatiti svoju tražbinu prema tužitelju, a stečajna masa nije dostatna za namirenje tražbina svih stečajnih vjerovnika. Stoga je ispunjena i pretpostavka pogodovanja tuženiku kao stečajnom vjerovniku i pretpostavka da se krajnji rezultat pobijanja očituje u povećanju mogućnosti namirenja stečajnih vjerovnika jer će pobijanjem pravne radnje u stečajnu masu biti vraćeno potraživanje tužitelja koje je bilo predmet ugovora o cesiji, čime će vrijednost stečajne mase biti povećana

Slijedom navedenog, ispunjene su sve opće pretpostavke za pobijanje pravne radnje iz čl. 127. SZ-a.

Posebne pretpostavke za pobijanje razlikuju se ovisno o tome da li se radi o kongruentnom ili inkongruentnom namirenju. Kongruentno namirenje predstavlja pravnu radnju kojom se jednom stečajnom vjerovniku daje ili omogućava osiguranje ili namirenje na način i u vrijeme u skladu sa sadržajem njegova prava (čl. 128. st. 1. SZ-a), dok inkongruentno namirenje predstavlja pravnu radnju kojom se jednom stečajnom vjerovniku daje ili omogućava osiguranje ili namirenje koje on nije imao pravo zahtijevati ili nije imao pravo zahtijevati na taj način (čl. 129. st. 1. SZ-a).

Tužitelj koji tvrdi da se radi o inkongruentnom namirenju je dužan to dokazati u smislu odredbe čl. 219. st. 1. ZPP-a, odnosno tužitelj je dužan dokazati činjenicu da je pobijanom pravnom radnjom protivniku pobijanja dano namirenje koje on nije imao pravo zahtijevati na taj način prema sadržaju izvornog pravnog odnosa. Tužitelj nije dokazao da je sklapanjem ugovora o ustupu potraživanja tuženiku dano namirenje na koje nije imao pravo prema ugovoru sklopljenom između tužitelja i tuženika, a iz kojeg proizlazi predmetno potraživanje tuženika prema tužitelja. Naime, iz svih provedenih dokaza ne može se sa sigurnošću utvrditi da tuženik nije imao pravo na namirenje tražbine cesijom prema sadržaju osnovnog pravnog posla jer tužitelj ugovor između tužitelja i tuženika iz kojeg je proizašlo potraživanje tuženika nije dostavio u spis pa se stoga ne može utvrditi sadržaj tog ugovora, a tužitelj ne iznosi niti činjenicu o kojem ugovoru se radi.

Stoga, kako tužitelj nije dokazao da se u konkretnom slučaju radi o inkongruentnom namirenju, dužan je dokazati postojanje posebnih pretpostavki za pobijanje pravne radnje koju su predviđene za kongruentno namirenje. Ovo iz razloga što se u svakom slučaju radi ili o kongruentnom ili o inkongruentnom namirenju, a pretpostavke pobijanja za kongruentno namirenje uključuju sve pretpostavke pobijanja za inkongruentno namirenje kao i dodatne pretpostavke, što znači da ako su ispunjene sve posebne pretpostavke za pobijanje u slučaju kongruentnog namirenja, tada bi tim više bile ispunjene i pretpostavke za pobijanje inkongruentnog namirenja.

Prema odredbi čl. 128. st. 1. SZ-a pravna radnja, poduzeta u posljednja tri mjeseca prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka, kojom se jednom vjerovniku daje ili omogućava namirenje na način i u vrijeme u skladu sa sadržajem njegova prava (kongruentno namirenje), može se pobijati ako je u vrijeme kad je poduzeta dužnik bio nesposoban za plaćanje i ako je vjerovnik u to vrijeme znao za tu nesposobnost.

Posebne pretpostavke pobijanja u smislu navedene odredbe su da je pravna radnja poduzeta nakon u posljednja tri mjeseca prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka, da je dužnik bio nesposoban za plaćanje u vrijeme poduzimanja radnje i da je vjerovnik u vrijeme poduzimanja radnje znao za nesposobnost za plaćanje.

Iz prijedloga za otvaranje stečajnog postupka proizlazi da je društvo Elektrocentar Petek d.o.o. podnijelo prijedlog Trgovačkom sudu u Zagrebu za otvaranje stečajnog postupka nad tužiteljem 8. ožujka 2012. pa je pobijani ugovor o cesiji od 3. siječnja 2012. sklopljen u posljednja tri mjeseca prije podnošenja prijedloga.

Iz potvrde Zagrebačke banke d.d. od 8. ožujka 2012. proizlazi da je tužitelj u razdoblju duljem od 60 dana prije izdavanja te potvrde imao evidentirane nepodmirene obveze, a iz očevidnika FINA-e o danima insolventnosti utvrđeno je da je tužiteljev račun bio blokiran od 14. ožujka 2011. do 10. kolovoza 2011., od 5. rujna 2011. do 29. prosinca 2011., na dan 2. siječnja 2012. i od 4. siječnja 2012. neprekidno do dana otvaranja stečajnog postupka. Uzimajući u obzir da je tužitelj bio u dugotrajnoj blokadi prije sklapanja pobijanog ugovora o cesiji, te da nije bio blokiran samo na dane 30. i 31. prosinca 2011. i 3. siječnja 2012. sud je utvrdio da je tužitelj bio nesposoban za plaćanje u smislu odredbe čl. 4. st. 6. SZ-a prema kojoj je dužnik nesposoban za plaćanje ako ne može trajnije ispunjavati svoje dospjele novčane obveze. Činjenica što na sam dan sklapanja ugovora o cesiji tužitelj nije bio u blokadi ne znači da je bio sposoban za plaćanje kada se uzme u obzir da je prije toga i nakon toga bio u dugotrajnoj blokadi, a sukladno odredbi čl. 4. st. 6. SZ-a okolnosti da je dužnik podmirio ili da može podmiriti u cijelosti ili djelomice tražbine nekih vjerovnika sama po sebi ne znači da je on sposoban za plaćanje.

Tužitelj, međutim, nije dokazao da je tuženik u vrijeme sklapanja pobijanog ugovora znao da je tužitelj nesposoban za plaćanje.

Iz kartice kupca tužitelja proizlazi da su tužitelj i tuženik bili u poslovnoj suradnji od 2009. godine te je tužitelj od početka poslovne suradnje ispunjavao svoje obveze sa zakašnjenjem.

Svjedok Zdravko Valec, koji je u vrijeme sklapanja pobijanog ugovora bio zastupnik po zakonu tužitelja, iskazao je da zastupnik po zakonu tuženika u vrijeme sklapanja ugovora nije znao da je tužitelj nesposoban za plaćanje i prezadužen jer je tužitelj svoje financijske probleme čuvao kao strogu tajnu jer inače dobavljači ne bi htjeli poslovati s tužiteljem.

Zastupnik po zakonu tuženika Ivan Presečan iskazao je da u vrijeme sklapanja ugovora o cesiji nije znao da je tužitelj nesposoban za plaćanje te je radi naplate potraživanja financijski odjel tuženika kontaktirao financijski odjel tužitelja. Iskazao je da je za vrijeme poslovne suradnje stranka tužitelj u kontinuitetu vršio plaćanja sa zakašnjenjem, a stranke su podmirivale međusobne obveze prijebojem.

Zastupnica po zakonu tužitelja Alma Klepac nije bila zastupnik niti jedne stranke u vrijeme sklapanja ugovora, niti je sudjelovala u sklapanju pobijanog ugovora pa ne može imati neposredna saznanja o tome da li je tuženik znao za nesposobnost tužitelja za plaćanje zbog čega njezin iskaz u tom dijelu nije relevantan za utvrđivanje činjenica.

Prema tome, iz iskaza niti jednog od saslušanih svjedoka i zastupnika stranaka ne proizlazi da bi tuženik bio upoznat s činjenicom nesposobnosti tužitelja za plaćanje, a sama

činjenica što tužitelj prije sklapanja pobijanog ugovora nije plaćao račune tuženika i što je tuženik dugo vremena tražio naplatu svoje tražbine ne znači da je tuženik znao za nesposobnost tužitelja za plaćanje kada je tužitelj od početka poslovne suradnje, dakle i u razdoblju kada je bio sposoban za plaćanje, ispunjavao svoje obveze sa zakašnjenjem. Iskazi svjedoka Zdravka Valeca i zastupnika po zakonu tuženika Ivana Presečana su međusobno suglasni pa ih je sud prihvatio kao istinite u dijelu kojim su iskazali da tuženik nije znao za nesposobnost tužitelja za plaćanje.

U odnosu na priložene snimke iz medija valja istaknuti da je prilog dnevniku od 2. srpnja 2012. objavljen nakon sklapanja pobijanog ugovora pa nije relevantan u ovom postupku, dok je prilog od 13. travnja 2011. objavljen samo u jednom podnevnom dnevniku pa nije morao biti poznat tuženiku.

Slijedom navedenog, nisu ispunjene sve posebne pretpostavke za pobijanje predmetnog ugovora o preuzimanju duga čl. 128. st. 1. SZ-a pa je odlučeno kao u izreci.

Eventualno postavljeni tužbeni zahtjev u smislu odredbe čl. 188. st. 2. ZPP-a tužitelj temelji na tvrdnji da je pravna radnja poduzeta protivno odredbi čl. 27. Zakona o platnom prometu u zemlji („Narodne novine“ broj: 117/01), odnosno članka 14. Zakona o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima („Narodne novine“ broj: 91/10), zbog čega da je ništetna.

Prvenstveno valja istaknuti da članak 27. Zakona o platnom prometu u zemlji („Narodne novine“ broj: 117/01) nije bio na snazi u trenutku poduzimanja prijebojne radnje s obzirom da je taj zakon prestao važiti 1. siječnja 2011. stupanjem na snagu Zakona o platnom prometu („Narodne novine“ broj: 133/09). Člankom 14. Zakona o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima („Narodne novine“ broj: 91/10) propisano je da je obračunsko plaćanje namira međusobnih novčanih obveza i potraživanja između sudionika obračunskog plaćanja bez uporabe novčanih sredstava, a provodi se kompenzacijom, cesijom, asignacijom, preuzimanjem duga te drugim oblicima namire međusobnih novčanih obveza i potraživanja. Ovršenik – poslovni subjekt ne smije obavljati obračunsko plaćanje ako u Jedinostvenom registru računa ima oznaku blokade računa, odnosno zabranu raspolaganja oročenim novčanim sredstvima.

Prema odredbi čl. 322. st. 2. ZOO-a ako je sklapanje određenog ugovora zabranjeno samo jednoj strani, ugovor je valjan ako u zakonu nije što drugo predviđeno za određeni slučaj, a strana koja je povrijedila zakonsku zabranu snosit će odgovarajuće posljedice.

U članku 30. Zakona o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima propisana je prekršajna odgovornost poslovnog subjekta ako obavi obračunsko plaćanje u uvjetima blokade računa. Ugovor o preuzimanju duga nije ništetan jer postupanje protivno odredbi čl. 14. Zakona o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima nema za posljedicu ništetnost pravnog posla budući da takva posljedica nije propisana zakonom, već je propisana prekršajna odgovornost poslovnog subjekta koji krši navedenu zabranu. Dakle, radi se o situaciji da je sklapanje pravnog posla zabranjeno samo jednoj strani (poslovnom subjektu čiji račun je u blokadi) pa stoga sukladno odredbi čl. 322. st. 2. ZOO-a takav pravni posao nije ništetan, već će subjekt koji krši zabranu snositi odgovarajuću prekršajnu sankciju.

Zbog toga je i eventualno postavljeni tužbeni zahtjev na utvrđenje ništetnosti ugovora neosnovan.

Tužitelj je izgubio parnicu pa je njegov zahtjev za naknadu parničnih troškova odbijen sukladno odredbi čl. 154. st. 1. ZPP-a, dok su parnični troškovi priznati tuženiku pri čemu su uzeti u obzir samo troškovi koji su bili potrebni radi vođenja parnice i odmjereni su prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15 – dalje: Tarifa) sukladno odredbi čl. 155. ZPP-a.

Tuženiku je priznat trošak zastupanja na ročištu od 23. travnja 2015. u iznosu od 5.440,00 kn prema Tbr. 9. toč. 2. Tarife, za ročišta od 30. lipnja 2015., 15. listopada 2015. i 15. ožujka 2016. u iznosu od 10.880,00 kn za svako ročište prema Tbr. 9. toč. 1. Tarife i za ročište od 18. siječnja 2016. u granicama postavljenog zahtjeva u iznosu od 500,00 kn prema Tbr. 9. toč. 2. Tarife, što ukupno iznosi 38.580,00 kn i uvećano za trošak PDV-a (25%) prema Tbr. 42. Tarife od 9.645,00 kn ukupno iznosi 48.225,00 kn.

Tuženiku nije priznat trošak sastava podneska od 19. lipnja 2015. jer nije bio potreban radi vođenja parnice u smislu odredbe čl. 155. st. 1. ZPP-a budući da u njemu tuženik ponavlja navode iz odgovora na tužbu.

U Zagrebu 31. ožujka 2016.

SUDAC:

Goran Iskra v.r.

Za točnost otpis, ovl. službenik:

Valentina Delač

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od osam dana od dana kada se smatra da joj je dostava presude obavljena (za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), odnosno u roku od 8 dana po primitku presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), a podnosi se putem ovog suda u dva primjerka za sud i po jedan za svaku protivnu stranku.